

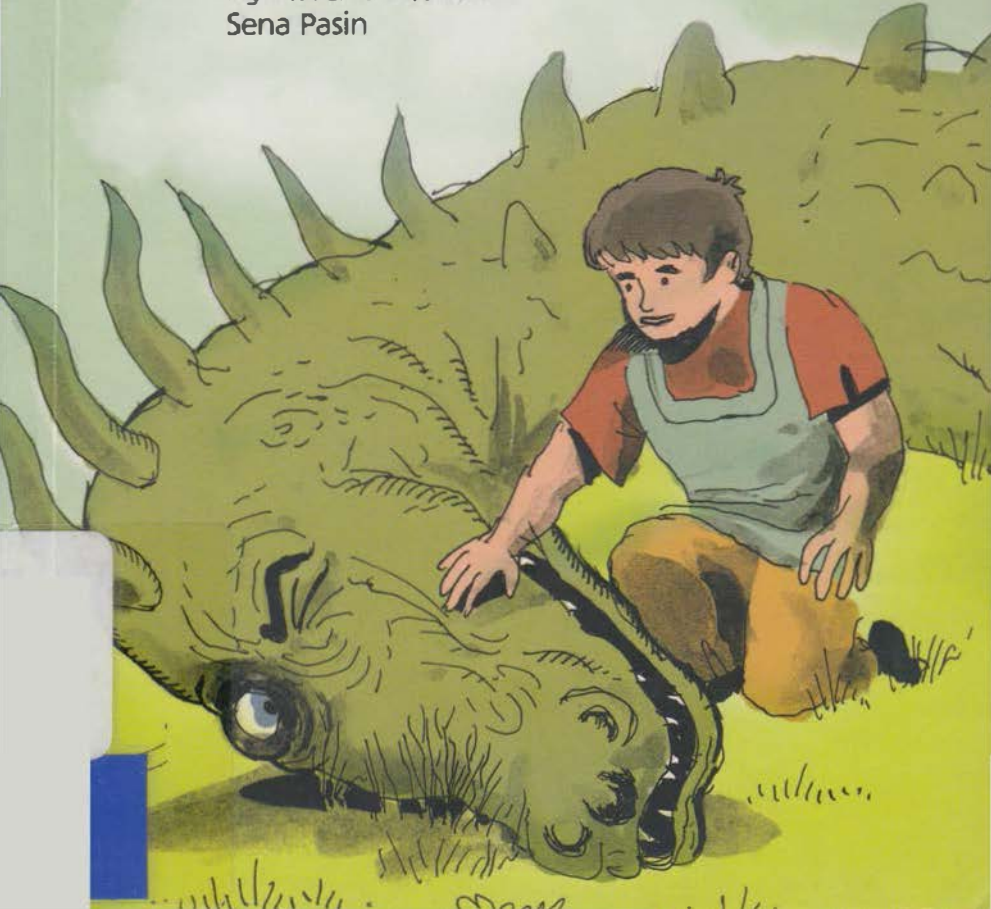
KENNETH GRAHAME

Zoraki Ejderha

Resimleyen
Derya Sayın

İngilizce Aslından Çeviren:
Sena Pasin

KENNETH GRAHAME

Zoraki Ejderha

Resimleyen

Derya Sayın

İngilizce Aslından Çeviren:

Sena Pasin

Bir çocukla bir ejderha dost olur mu?

Kenneth Grahame, 1898'de bunu düşledi ve o dönemin en popüler çocuk kitaplarından biri çıktı ortaya. Kitabı çocuklar o kadar sevdi ki, Disney, 1941 yılında bir animasyon filmle beyazperdeye taşıdı.

110 yıldan fazladır süren bu sıra dışı dostluk; çocukların hayal perdelerini daha da açarken, doğayla ilgili korkularını yenmelerine yardımcı oluyor. Çocuklar kitapta heyecanla yol alırken, en fazla dikkat etmeleri gereken varlığın insanın kendisi olduğunu da bir kez daha öğreniyorlar...

Usta sanatçı Derya Sayın'ın resimlediği *Zoraki Ejderha*, her yaştan çocuğu okuma keyfine çağırıyor.

Kapak İllüstrasyonu: Derya Sayın

imge.com.tr
internet kitabevi

ISBN 978-975-533-641-1

9 789755 336411

Kenneth Grahame, (8 Mart 1859 - 6 Temmuz 1932) ünlü İngiliz Çocuk Edebiyatı yazarı. *Sögütlükte Ruzgâr* ve *Zoraki Ejderha* kitapları Disney tarafından sinemaya uyarlanmıştır.

Grahame'in Eserleri:

- *Sögütlükte Ruzgâr* (Türkiye İş Bankası Yayınları, 2002)
- *Zoraki Ejderha* (İmge Kitabevi Yayınları, 2010)

Sena Pasin, 1983'te İstanbul'da doğdu. Osmangazi Üniversitesi Karşılaştırmalı Edebiyat Bölümünü bitirdi. Halen İstanbul Üniversitesinde Radyo Sinema TV bölümünde yüksek lisans öğrencisidir. Çocuk kanalları için program hazırlamaktadır.

Pasin'in Eserleri:

- *Zoraki Ejderha* (İmge Kitabevi Yayınları, 2010)

İmge Kitabevi Yayınları

Ankara / Kızılay
Konur Sokak No: 17
Tel: (312) 419 46 10 - 419 46 11
Faks: (312) 425 29 87
E-Posta: imge@imge.com.tr

İstanbul / Taksim
İstiklal Cad Zambak Sok. No: 2/4
Tel: (212) 249 34 79
Faks: (212) 249 35 79
E-Posta: imge@imge.com.tr

Genel Dağıtım

Ankara / Kızılay
Konur Sokak No: 43/A
Tel: (312) 417 50 95 - 417 50 96
Faks: (312) 425 65 32
E-Posta: imge@imge.com.tr

İstanbul / Cagaloglu
Ankara Caddesi No: 45/A
Tel: (212) 527 40 57
Faks: (212) 527 41 45
E-Posta: imge@imge.com.tr

Kenneth Grahame

Zoraki Ejderha

Resimleyen: Derya Sayın

İngilizce Aslından Çeviren: Sena Pasin

Imge Kitabevi Yayınları
Genel Yayın Yönetmeni
Şebnem Çiler Tabakçı

ISBN 978-975-533-641-1

Özgün Adı
The Reluctant Dragon

© Imge Kitabevi Yayınları, 2010

Tüm hakları saklıdır.
Yayıncı izni olmadan, kısmen de olsa
fotokopi, film vb. elektronik ve mekanik
yöntemlerle çoğaltılamaz.

1. Baskı: Kasım 2010

Editör
Nufer Ermiş

Kapak
Duysal Yaşar

Dizgi
Yalçın Ateş

Baskı ve Cilt
Pelin Ofset Tipo Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
İvedik Organize Matbaacılar Sitesi
558. Sok. No: 28 Yenimahalle-Ankara
Tel: (312) 395 25 80-83 • Faks: 395 25 84
www.pelinofset.com.tr

Imge Kitabevi
Yayıncılık Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Konur Sok. No: 3 Kızılay 06650 Ankara
Tel: (312) 419 46 10-11 • Faks: (312) 425 65 32
İnternet: imge.com.tr • E-Posta: imge@imge.com.tr

Bu koyu renkli dünyaya ilk kez beyaz bir mucize gibi düştüğünden beri, kardaki ayak izleri her zaman insanların duygularını harekete geçirmişti. Teyzemizin birimize hediye ettiği bir şiir kitabında, Wordsworth'ün, bu duyguların hepsinin açığa çıktığı bir şiiri vardı -tabii biz şiiri de duyguları da pek fazla düşünmemiştik. Kumdaki izlerse, bambaşka bir konuydu ve biz Crusoe'nun düşünce biçimini Wordsworth'ünkünden çok daha kolay kavramıştık. Heyecan ve gizem, merak ve şüphe, kardaki veya kumdaki izler, bizde sadece bu duyguları harekete geçirebiliyordu.

O kış sabahı, erkenden uyanmıştık. Önce odayı fazlaca aydınlatan ışığa şaşırdık. Daha sonra, gerçeği, kartopu oynamanın sadece uzak bir hayal değil de dışarıda bizi bekleyen bir gerçek olduğunu anlayınca, kapının eşiginde bizi bekleyen karı ziyan etmemek için, yalnızca gerekli giysiler konusunda üstünkörü bir kavga ettik. Botların bağcıkları gözümüze gereksiz bir icat gibi görünüyordu ve paltonun düğmelerini ilikleme, aşırı derecede can sıkıcı bir işlemdi.

Yemek vakti geldiğinde ense köklerimizden tutulup zorla içeri sürüklenmiştik. Kısa süren ateşkes çabucak bitmişti; ama biraz sonra mücadeleden ve birbirimizin kıyafetlerinin içine tüylerimizi ürperterek düşen cephanelerden yorgun düşen Charlotte ve ben, çimlerini ayaklarımızla darmadağın ettiğimiz savaş alanını terk edip önümüzde uzanan beyaz dünyanın boş ve el değmemiş bölgelerini aramaya koyulduk. Bu, altındaki bildik dünyayı birdenbire kapatan, esrarengiz, yumuşak örtü her tarafımızı sarmıştı. Küçük, hafif ayak izleri bi-

ze sıradan bir kuşun yere konduğunu gösteriyordu, ama diğer taraftaki garip izlerin hiçbir şekle benzememesi, kafamızı karıştırmıştı.

Bu izlere önce çalılıklarda rastladık; hafifçe eğilip ellerimizi dizlerimize koyarak onları uzun uzun inceledik. Kendimizi deneyimli iz sürücüler olarak gördüğümüzden, tanımlayamadığımız bir hayvan tarafından yenilgiye uğratılmak bizim için oldukça can sıkıcıydı.

“Bilmiyor musun?” dedi Charlotte, küçümseyerek. “Senin dünyadaki bütün hayvanları bildiğini sanıyordum.”

Bu söz beni kızdırdı ve aceleyle kuzey kutbuyla tropik bölgeleri de kapsayan bir alanda yaşayan çok sayıda hayvan adını, kendime fazla güvenmesem de ezberden saymaya başladım.

“Hayır,” dedi Charlotte, düşünerek; “bunların hiçbiri tam olmuyor. Kertenkele gibi bir şeye benziyor. İguana demiş miydin? O olabilir, belki. Ama bu İngilizce değil ve biz gerçek bir İngiliz canavarı istiyoruz. Bence bu bir ejderha!”

“Yarıya kadar bile büyük değil,” diye itiraz ettim.

“Şey, bütün ejderhalar başlangıçta küçük olmak zorundadırlar,” dedi Charlotte: “Diğer her şey gibi. Belki de bu kaybolmuş küçük bir ejderhadır. Küçük bir ejderhamız olsa ne güzel olurdu. Tırmalayıp tükürebilir ama gerçekte hiçbir şey yapamaz. Hadi izleri takip edip onu yakalayalım!”

Böylece, el ele tutuşup, içimizde büyük beklentilerle -kardaki birkaç kirli izi takip ederek korkunç bir canavarın yarı büyümüş bir örneğini yakalayacağımız yolunda ukalaca bir güvenle- karla kaplı geniş dünyaya doğru yola koyulduk.

Canavarın izlerini küçük otlığa ve oradan da diğer tarlanın çitlerine kadar takip ettik. Oradan sonraysa hayvan yolda her evcilleşmiş, uygar, vergisini ödeyen vatandaş gibi yürümeye başlamıştı! İzler burada karışıyor ve sıradan ayak izlerinin arasında kayboluyordu, ama hayal gücü ve sabitleşmiş bir fikirle neler yapılmaz ki! Bir ejderhanın, doğası gereği gideceği yolu biliyorduk. İzler de ara ara yeniden beliriyordu -en azından Charlotte belir-

diklerini söylüyordu, bu onun ejderhası olacağından yuvayı bulma işini de ona bırakmıştım ve bunun nasılsa bir keşif yürüyüşü olduğunu ve sonunda da bir şekilde karşımıza bir şey çıkacağını düşündüğümünden sakın ve hızlı adımlarla yanında yürüyordum.

Charlotte beni tam olarak bir iki tarladan, bir çalılığın içinden ve yeni yapılmış bir yoldan yürüttü. Artık onun mantıklı bir insan gibi hatasını kabullenmeyip ejderha izleri görmüş gibi yapmasına gururunun neden olduğunu emin olmaya başlamıştım. En sonunda beni, heyecanla, özel bir şahsa ait olduğu açıkça görülen bir çitteki boşluğa doğru sürükledi. Çitin parmaklıklarından biri eksikti ve bir anda kendimizi bir bahçenin içinde bulduk; iyi korunan, ıssız ve hiçbir ejderhanın asla uğramayacağı bir bahçede. İçeri girince nerede olduğumuzu anladım. Daha önce kanunsuz bir delikten girip, bahçesinin bu uzak kısmına gelmemiş olsam da, bu, arkadaşım sirk cambazının bahçesiydi ve cambazın kendi de

orada, bir yandan piposuyla insanı deli eden dumanlar saçarken bir yandan da bahçedeki taş yolda aşağı ve yukarı yürüyordu. Ona doğru bir adım attım ve kibarca son zamanlarda buralarda yırtıcı bir hayvan görüp görmediğini sordum.

“Biraz daha bilgi alabilir miyim?” dedi kendine has nezaketiyle, “tam olarak ne tür bir yırtıcı hayvan arıyor olabilirsiniz acaba?”

“Kertenkele türünde bir hayvan,” diye açıkladım. “Charlotte onun bir ejderha olduğunu söylüyor, ama kendisi yırtıcı hayvanlar hakkında pek bir şey bilmez.”

Sirk cambazı yavaşça etrafına bakındı. “Sanmıyorum,” dedi, “buralarda uzun zamandır bir ejderha görmedim. Ama eğer birine rastlarsam size ait olduğunu artık bildiğimden, doğruca size ulaşmasını sağlarım.”

“Çok teşekkür ederiz,” dedi Charlotte, “ama bunu dert etmeyin lütfen, çünkü sanırım o bir ejderha bile değil. Sadece karda onun küçük ayak izlerini gördüğümü sandım. Biz de onu buraya kadar takip ettik. Tam olarak buraya girmiş görünüyor, ama belki de bir yanlış anlaşılımdı, yine de teşekkürler.”

“Ah, dert değil,” dedi cambaz neşeyle. “Yalnızca memnun olurdum. Ama tabii, sizin de dediğiniz gibi, bir yanlışlık olmalı. Hava kararmaya başladı ve o da -artık her neyse- buradan uzaklaşmış olmalı. İçeri girip biraz çay için. Ben de yalnızım, büyük bir ateş yakacağım; üstelik elimde görüp görebileceğiniz en büyük *Vahşi Hayvanlar* kitabı var. İçinde dünyadaki bütün hayvanlar var; hepsi de renkli. İçlerinden hangisi sizin canavarınız bulmaya çalışırız!”

Çaya zaten hiçbir zaman hayır demezdik, hele bir de yanında canavarlar olursa!

Ayrıca reçel de vardı, özellikle bizim için kayısı reçeli çıkarıldı, ardından *Vahşi Hayvanlar* kitabı açıldı, adamın da dediği gibi, içinde dünyanın her yerinden ve her türden vahşi hayvan vardı.

Saatın 6 olması Charlotte’ın beni daha dikkatli dürtmesine sebep oldu; kendimizi güçlkle *Vahşi Hayvanlar* kitabından ayırdık, ardından, zor da olsa gitmek için hazırlandık.

“Hadi bakalım, ben de sizinle geliyorum,” dedi sirk cambazı. “Bir pipo daha almak isti-

yorum, üstelik yürüyüş bana iyi geliyor. Tabii benimle yürümek zorunda değilsiniz, eğer istemezseniz.”

Yeniden eskisi gibi neşelendik. Yol çok uzun görünüyordu, dışarısı çok karanlık ve ürkütücüydü, özellikle aydınlık, sıcak bir oda ve *Vahşi Hayvanlar* kitabından sonra. Ama gerçek bir erkekle yürüyüş yapmak -bu bir zevkti! Onu aramıza alarak, hevesli bir şekilde yola koyulduk. Ona baktım ve acaba bir gün ben de onun gibi, büyüünce böyle kocaman, pis kokulu bir pipo taşımak zorunda kalacak mıyım diye düşündüm. Ama küçük aklı tütüne fazla takılı kalmayan Charlotte, diğer taraftan konuşmaya başladı.

“O zaman, bize bir hikâye anlatır mısınız? Lütfen?”

Adam iç geçirip etrafına bakındı. “Biliyordum,” diye yavaşça inledi. “Size bir hikâye anlatmam gerekeceğini biliyordum. Ah, niye ateşin başındaki sıcak yerimi bıraktım ki? Eh, peki, size bir hikâye anlatacağım. Yalnızca bir dakika düşünmeme izin verin.”

Birkaç dakika düşündükten sonra, bize şu hikâyeyi anlattı:

Uzun zaman önce -100 yıl kadar önce olabilir- bu kasabayla dağın yamacındaki diğer kasabanın tam arasındaki bir kulübede, karısı ve küçük oğluyla bir çoban yaşarmış. Çoban günlerinin çoğunu -ve yılın bazı zamanlarında gecelerini de- kendine yalnızca güneşin, yıldızların ve koyunların eşlik edebileceği, kadınların ve erkeklerin güzel sohbetlerinin çok uzakta kaldığı geniş bir tepede geçirirmiş. Ama küçük oğlu, babasına yardım etmediği zamanlarda, vaktinin çoğunu iyi kalpli bir soyludan ödünç aldığı büyük ciltler arasına gömülerek geçirirmiş. Annesiyle babası ona çok düşkündürmüş, onunla gurur duyuyorlarmış, onun kendi bildiği ve istediği yolda ilerleyip canının istediği kadar okumasını pek onaylamasalar da, suratına bir tokat atmaktansa, bir işçinin edinmesi gereken pratik bilgileri edinmesine izin vermek gerektiğini düşünürlermiş. Aslında komşuları ne derse desin, onlar kitap okumanın birazcık da olsa işe yarayabileceğini biliyorlarmış. Ama çocuğun asıl ilgilendiği doğa, tarih ve peri masalı kitaplarıymış, kitap-

lar geldiğinde çocuk onları alır, ayrım yapmadan hepsini okurmuş.

Bir akşam, gecelerdir kafası meşgul ve dalgın olan çoban, titreyerek eve gelmiş. Karısı dikiş dikiyor, oğlu ise vücudunda kalp olmayan bir devin maceralarını hayretle takip ediyormuş:

“Artık yetti, Maria! Bir daha asla o tepeye geri gitmeyeceğim! Asla!”

“Böyle yapma,” demiş mantıklı bir kadın olan karısı: “Önce bize ne olduğunu anlat, seni böyle sarsan şey neyse onu; belki sonra, sen, ben ve oğlumuz, burada, aramızda, bu meseleyi halledebiliriz.”

“Birkaç gece önce başladı,” demiş çoban, “Yukarıdaki o mağarayı biliyorsun değil mi? Oradan hiçbir zaman hoşlanmamıştım, nedenle, koyunlar da oradan hoşlanmıyor; eğer koyunlar bir şeyden hoşlanmazsa, genellikle bunun iyi bir nedeni vardır. Şey, daha önceleri o mağaradan zayıf sesler geliyordu -iç çeker gibi sesler- ve hırıltılar homurtularla karışıyordu; bazen horlama sesleri -gerçek horlama, yine

de tam horlama gibi değil, bazen bizim de geceleri çıkardığımız sesler gibi, bilirsin...”

“Ben biliyorum,” demiş çocuk sessizce.

“Tabii ki çok korkuyordum,” demiş çoban ve devam etmiş, “yine de bir şekilde oradan uzak durdum. Ve bu akşam buraya gelmeden önce, mağaranın etrafında sessizce dolaştım. Ve orada -ah Tanrım! Orada, onu gördüm! Şu an sizi gördüğüm kadar gerçekti!”

“Kimi gördün?” demiş karısı; kocasının korkusu ona da geçmişti.

“Mağaranın yarısında sıkışıp kalmıştı ve akşam serinliğinin tadını çıkartıyor gibiydi. Tam dört koşum atı büyüklüğündeydi, her yeri parlak pullarla kaplıydı -üst kısımdaki koyu mavi pullar alttaki yeşilleri gölgeliyordu. Nefes aldığı anda, burun deliklerinde, rüzgârsız kavurucu yazlarda tozlu yollarda görünen titrek kıvılcımlar oluşuyordu. Çenesini pençelerinin üzerine koymuştu; bir şeyler hakkında düşünüyordu. Ve evet, sakin ve huzurlu bir canavardı, şaha kalkmıyor, yürümüyor, aslında hiçbir şey yapmıyordu, oldukça sakindi.

Tüm bunları kabul ediyorum. Yine de, ne yapmalıydım? Pulları, bilirsiniz işte, pençeleri ve tabii ki bir de kuyruğu vardı, gerçi sonunu göremedim -ben böyle şeyler görmeye alışkın değilim, işte olay bu!”

Babası başından geçenleri anlatırken, kitabına gömülmüş çocuk, nihayet kitabı kapatıp esnemiş, ellerini başının arkasında birleştirmiş ve uykulu bir sesle:

“Bir şey olmaz baba. Merak etme. Yalnızca bir ejderha görmüşsün.”

“Yalnızca bir ejderha mı?” diye bağırmış babası. “Orda oturmuş neden bahsediyorsun? Sen ve senin ejderhaların! Yalnızca bir ejderhaymış! Sen ejderhalar hakkında ne biliyorsun ki?”

“Çünkü o bir ejderha ve çünkü bunu biliyorum,” diye sessizce cevap vermiş çocuk. “Bak baba, sen de biliyorsun, hepimizin bildiği bir şeyler var. Sen koyunlar ve hava durumu hakkındaki şeyleri biliyorsun, ben de ejderhalar hakkındakileri. Her zaman söyledim, biliyorsun, o mağarada bir ejderha olmalıydı

ve Şimdi sen orada bir ejderha olduğunu sĐy-
lŐyorsun, işte durum bu kadar basit. Bu beni
birazcık bile ŐaŐırtmadı. Şimdi lŐtfen her Şeyi
bana bırak. Yarın sabah oraya çıkacağım, ha-
yır dur, sabah ıkamam, yapılacak bir sŐrŐ
işim var, Şey, belki yarın akşam giderim, eğer
tamamen boş olursam, oraya gider onunla ko-
nuŐurum ve sen de her Şeyin yoluna girdiğini
gŐrŐrsŐn. LŐtfen oraya bensiz gitmeye kal-
kıŐma. Sen onları anlamazsın, çok duygusal
yaratıklardır.”

“OĞlan haklı babası,” demiş anne, dediği
gibi, ejderhalar onun ilgi alanı, bizim değil. Ki-
taplardaki canavarları herkesten iyi o bilir.
Ama gerçeği sĐylemek gerekirse, o zavallı hay-
vanın orada, tek başına yatıp, sıcak bir yemeği
ya da konuŐacak kimsesi olmadan kalması be-
ni ūzdŐ. Belki onun için bir Őeyler yapabiliriz.
Ama eğer o saygıdeğer biri değilse, oğlumuz
bunu hemen anlar ve ona göre davranır.”

Ertesi gŐn, çayını içtikten sonra, ocuk, te-
penin zirvesine giden tozlu yolda dolaŐmaya
başlamış ve bir sŐre sonra ejderhayı bulmuş.

Ejderha, mağarasının önündeki çimenlikte tembelce geriniyormuş. Oradan bakıldığında manzara muhteşemmiş. Sağa ve sola uzanan, tepenin boş ve engebeli yolu, önde, kümelenmiş evleriyle vadi, yollarının ince beyaz çizgileri, ufuk çizgisinde eski gri şehirlerin silüetleri. Serin bir meltem çimenlerin üzerinde oynuyormuş ve ayın gri omzu uzakta, ardıç ağaçlarının arkasında görünüyormuş. Şüphesiz ki ejderha huzurlu ve memnun bir haldeymiş, aslında, çocuk yaklaştıkça, canavarın arada bir mutlulukla mırıldandığını duyuyormuş. “Çok okuyan değil çok gezen bilirmiş,” demiş çocuk kendi kendine. “Kitaplarımdan hiçbiri bana ejderhaların mırıldandıklarını söylememiştii!”

“Merhaba ejderha,” demiş çocuk yavaşça ona yaklaşırken.

Ejderha, ayak seslerini duyduğunda, nazikçe ayağa kalkmak için çabalamış. Ama gelenin bir çocuk olduğunu görünce kaşlarını şiddetli bir şekilde çatmış.

“Sakın bana vurma,” demiş, “ya da taş fırlatma ya da su sıçratma, hiçbir şey yapma! Hiçbir şey kaldıramam! Sana söylüyorum!”

“Sana vurmayacağım,” demiş çocuk usulca, canavarın yanındaki çimlere bırakmış kendini: “Ayrıca Tanrı aşkına onu yapma, bunu yapma deyip durma, bu günlerde bu lafları o kadar çok duyuyorum ki artık alıştım, ama beni yormaya başladı. Sadece nasıl olduğunu sormaya gelmişim, ama eğer rahatsız ettiysem, hemen gidebilirim. Birçok arkadaşım var ve hiç kimse de istenmediğim bir yerde kaldığımı söyleyemez!”

“Hayır, hayır, hemen kızıp gitme,” demiş ejderha aceleyle; “gerçek şu ki ben burada gün boyu mutluyum, hiçbir işim yoktur, sevgili dostum, yapacak hiçbir işim yoktur! Ama aramızda küçük bir yanlış anlaşılma oldu.”

Çocuk bir çimin sapını ısırıp çiğnemeye başlamış. “Burada uzun mu kalacaksınız?” diye sormuş kibarca.

“Şimdilik bir şey diyemem,” diye cevap vermiş ejderha. “Burası güzel bir yere benziyor ama yalnızca kısa bir süredir buradayım ve yerleşmeden önce etrafıma bakıp her şeyi gözden geçirmeliyim. Yerleşmek oldukça ciddi

bir iştir. Ayrıca, şimdi sana bir şey söyleyeceğim! Ne kadar düşünürsen düşün ne olduğunu asla tahmin edemezsin! Ben, işe yaramaz tembelin tekiyim!”

“Beni şaşırttınız,” demiş çocuk kibarca.

“Acı gerçek,” ejderha anlatmaya devam etmiş, pençelerinin arasına yerleşip nihayet bir dinleyici bulduğuna açıkça sevinerek: “Sanıyorum, buraya gelişimin nedeni buydu. Diğer arkadaşlarım çok hareketli ve çalışkanlardı. Sürekli etrafa saldırıp kavgalar eder, çöl kumlarının üzerinde karış karış koşar, genç kızları mideye indirir ve buna benzer başka şeyler yaparlardı. Bense, düzenli yemek yiyen biriydim, sırtımı bir kayaya yaslayıp birazcık kestirmekten hoşlanırdım, uyanıp olan biten şeyler hakkında düşünürdüm ve bunun gibi şeyler, bilirsin işte. Ve o şey olduğunda da hemen yakalandım.”

“Ne zaman? Ne oldu? Lütfen anlatın,” demiş çocuk.

“Bunu tam olarak ben de bilmiyorum,” demiş ejderha. “Sanırım dünya hapsirdi ya da

titredi ya da altından bir şeyler düştü. Her neyse, bir sallantı, gürlleme ve yıkım oldu ve kendimi yerin kilometrelerce altında sıkışmış buldum. Neyse ki isteklerim azdır, her durumda mutlu ve sakinimdir. Ve son derece çalışkan bir zihnim vardır; aklım her zaman çok meşguldür, seni temin ederim! Ama zaman geçtikçe her şey fazlasıyla aynı gelmeye başladı, en azından yukarıdaki hayatı merak ettim ve çıkıp arkadaşlarım ne yapıyor diye bir göz atmanın eğlenceli olacağını düşündüm. Böylece orayı burayı kazdım, oydum ve en sonunda bu mağaradan dışarı çıktım. Ve bu ülkeyi sevdim, manzarayı da sevdim ve görebildiğim kadarıyla insanların da sevdim, aslında buraya yerleşebilirim.”

“Peki aklınız her zaman neyle meşgul? Bunu bilmek isterim,” demiş çocuk.

Ejderha hafifçe kızarmış ve uzaklara bakmış. En nihayetinde de çekingen bir şekilde cevap vermiş:

“Siz hiç... Şey, sadece denemek için, yani, bilirsiniz, şiir yazdınız mı?”

“Tabii ki yazdım,” demiş çocuk. “Bir sürü hem de. Üstelik bazıları oldukça iyidir, yani ben öyle düşünüyorum, şimdiye kadar yazdıklarımı kimse okumadı. Anneme okusam ilgiyle dinler aslında, babam da öyle, çok kibarlardır, ama yine de, çok anlar gibi görünmüyorlar.”

“Kesinlikle,” demiş ejderha; “benim durumum da aynı. Anlamıyorlar. Bu konuda onlara bir şey diyemezsin. Sen kültürlü birisin. Anlattığım şeyler hakkında açık fikirli olmandan da hoşlandım. Seninle tanıştığuma gerçekten çok memnun oldum. Ve umarım diğer komşularım da senin gibidirler. Daha dün akşam yaşlı bir bey buradaydı, ama yanıma gelmek istemiyor gibiydi.”

“O benim babamdı,” demiş çocuk, “yaşlı, iyi bir adamdır ve isterseniz sizi bir gün tanıştıırım.”

“Yarın ikiniz akşam yemeği için buraya gelemez misiniz?” diye sormuş ejderha hevesle. “Tabii, başka bir işiniz yoksa,” diye eklemiş nazikçe.

“Bu harika olurdu,” demiş çocuk, “ama annemiz olmadan hiçbir yere gidemeyiz ve size bir şey söylemem gerekli, korkarım annem bu durumu çok uygun bulmayacaktır. Gördüğünüz gibi, siz bir ejderhasınız ve buraya yerleşmekten ve komşular edinmekten söz ediyorsunuz. Sanırım durumunuzun farkında değilsiniz. Siz, insan ırkının düşmanısınız!”

“Dünyada başka bir düşmanınız yok mu?” demiş ejderha neşeyle. Ben düşman olmak için bile fazla tembelim. Eğer arkadaşlarıma şiirlerimi okuyabilirsem, onlarınkini de dinlemeyi çok isterim.”

“Keşke durumu anlamaya çalışsanız,” demiş çocuk. “Diğer insanlar sizin burada olduğunuzu öğrenince mızraklar, kılıçlar ve bunun gibi şeylerle peşinize düşeceklerdir. Onlara göre siz her şeyi yıkıp herkesi öldürürsünüz. Siz büyük bir belasınız, bir felaketsiniz, vahşi bir canavarsınız!”

“Bunların tek kelimesi bile doğru değil,” demiş ejderha başını hafifçe sağa sola sallayarak. “Ve şimdi, size yazdığım bir soneti oku-

mak istiyorum -aslında siz gelene kadar hâlâ üzerinde çalışıyordum.”

“Ah, keşke biraz mantıklı davransanız!” diye bağırmiş çocuk. “Ben eve gidiyorum, annem beni bekliyor, yarın bir ara tekrar gelirim. Ve lütfen şunu sakın unutmayın, siz öldürücü bir yaratıksınız, yoksa çok zor durumda kalacaksınız. İyi geceler.”

Çocuk anne babasının yeni arkadaşına kısa sürede alışacaklarını biliyormuş. Arkadaş edinme konusunda ona karışmaz, kendi arkadaşlarını seçmesine izin verirlermiş. Hiç şikâyet etmeden çocuğun dediğini yapmışlar. Çoban, resmi bir şekilde ejderhayla tanıştırılmış ve birbirlerine karşılıklı övgüler yağdırmışlar. Karısı ise, yapabileceği herhangi bir şey olup olmadığını kibarca sormasına rağmen -bir şeyleri tamir etmek, mağaraya çeki düzen vermek, ejderha şiirlere dalıp yemeği unuttuğunda onun için yemek pişirmek- onun bir ejderha olduğu gerçeğini aklından bir müddet çıkar-tamamış. Yine de oğlu akşama kadar vaktini

ejderha ile geçirse bile, akşam 9'da evde olduğu sürece, birlikte oturmalarına ve ejderhanın çok eski zamanlarda geçen hikâyeler anlatmasına hiç itiraz etmemiş.

Çocuğun korktuğu şey, yine de kısa süre sonra gerçekleşmiş. Dünyanın en alçakgönüllü ve çekingen ejderhası da olsa, dört at büyüklüğünde, pullarla kaplı bir yaratığı gözlerden uzakta fazla saklayamazsınız. Ve böylece, akşamları kasabanın barında, tepedeki mağarada gerçek bir ejderin yaşadığı hikâyesi, konuşulan tek konu oluvermiş. Köylüler çok korksalar da, aynı zamanda gururlanmışlar. Kendi ejderhalarının olması, bir ayrıcalıkmış, yakınlardaki hiçbir köy ya da kasabada olmayan bir ayrıcalık. Yine de bu işin böyle devam edemeyeceği konusunda herkes aynı fikirdeymiş. Bu korkunç canavar yok edilmeli, kasabaları bu beladan, bu yıkıcı yaratıktan kurtulmalıymış. Yine de tüm bu cesurca konuşmalara rağmen, kılıcını ve mızrağını alıp, zavallı köylerini bu vahşi yaratıktan kurtarmaya gönüllü olan hiçbir kahraman ortaya çıkma-

miş ve her gece alevlenen tartışmalar, hiçbir karara varılmadan sona eriyormuş.

Bu esnada, mutlu ve umarsız bir hayat süren ejderha, çimenlerde hiçbir şey yapmadan uzanıyor, gün batımlarının keyfini çıkarıyor, eski şiirlerini düzenleyip, yenilerini yazıyormuş.

Bir gün çocuk köyüne dönerken, yolda her şeyin bir karnaval havasına büründüğünü görmüş, oysa o gün özel bir gün değilmiş. Camlarda rengârenk perdeler asılıymış, kilisenin çanları gürültüyle çalıyormuş, küçük sokak çiçeklerle dolu bir patikaya dönüşmüş ve yolun iki yanındaki kalabalık, sohbet ediyor, birbirini iterek bir yerleri işaret ediyormuş. Çocuk kendi yaşlarında bir arkadaşını görüp seslenmiş:

“Ne oldu?” diye bağırmış. “Dansçılar mı geliyor? Yoksa bir sirk mi?”

“O geliyor,” diye cevap vermiş arkadaşı.

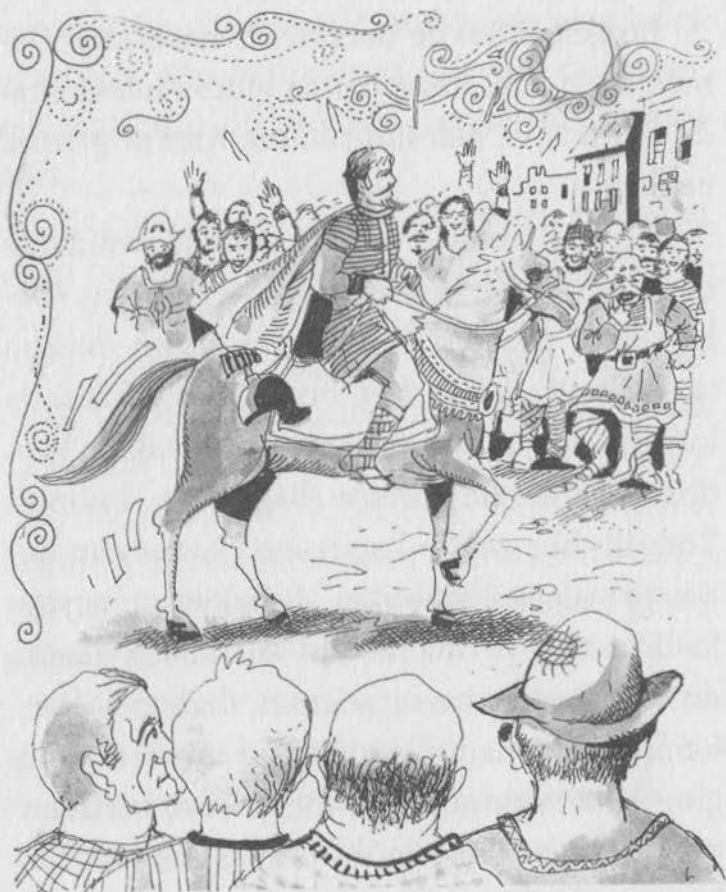
“Kim geliyor?” diye yeniden sormuş çocuk, kalabalığı yararak.

“Aziz George tabii ki!” diye cevap vermiş arkadaşı. “Başımızdaki ejderha belasını duy-

muş ve şimdi de onun korkunç gövdesini ikiye ayırarak köyümüzü bu canavardan kurtarmaya geliyor. Büyük bir dövüş olacak!”

Bu gerçekten de önemli bir habermiş! Hemmen anne-babasının yanına gidip öndeki sırada durmuş ve nefesini tutarak Aziz'in gelişini beklemiş.

Derken bitmek bilmez sıranın sonundan neşeli tezahürat sesleri gelmeye başlamış. Daha sonra, muhteşem bir savaş atının düzenli ve kuvvetli ayak sesleri, bu tezahüratı daha da kuvvetlendirmiş ve en sonunda, çocuk da kendini diğerleriyle birlikte bağırırken bulmuş. Tüm bu hoş geldin bağırışları, kadınların kulak tırmalayan çığlıkları, bebeklerini havaya kaldırmaları ve ona mendil sallamaları arasında Aziz George yavaş ve emin, ilerlemeye başlamış. Kahramanın güzelliği ve zarafeti çocuğun daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyormuş, neredeyse kalbi duracakmış ve hıçkırmaya başlamış. Süslü zırhı altın kakmalı, gösterişli miğferi eğer kayışında asılıymış ve gür saçları zarif ve nazik ifadeli yüzünü çev-

reliyormuş, ta ki gözlerindeki katı bakışları görene dek. Küçük bir hanın önünde dizginlerini çekmiş ve bir anda teşekkür eden, onları düşmanlarından kurtaracağı için minnettar olan ve uzun uzadıya konuşan köylüler tarafından etrafı sarılmış. Daha sonra atından inip kapıdan geçmiş ve kalabalık da arkasından akmış. Ama çocuk, bacaklarının onu götürebildiği en yüksek hızla tepeye tırmanmaya başlamış bile.

“Her şey bitti ejderha!” diye bağırmış çocuk, canavarı görür görmez. “O geliyor, O burada! Kendini toparlayıp artık bir şeyler yapmalısın!”

Ejderha pullarını parlatıncaya kadar yalıyor ve onları çocuğun annesinin verdiği el beziyle ovuyormuş.

“Bu kadar vahşi olma evlat,” demiş etrafına bile bakmadan. “Otur ve sakinleş, biliyorsun fiilleri isimler yönlendirir, şimdi, bana kimin geldiğini söyler misin lütfen?”

“Doğru, sakinleşelim,” demiş çocuk. “Umarım her şeyi anlattığımda da sakin kalabilir-

sin. Gelen yalnızca Aziz George, bu kadar; köye yarın saat önce geldi. Tabii onu haklayabilirsin -senin gibi kocaman biri için bu çocuk oyuncağı olmalı! Ama seni uyarsam iyi olur, çünkü buraya gelmesi fazla uzun sürmez ve yanında, hayatında görebileceğin en uzun, en korkunç mızrak var.” Ve çocuk ayağa kalkıp savaşı ejderhanın kazanacağından emin olduğu için neşeye zıplamaya başlamış.

“Olamaz, hayır olamaz,” diye inlemiş ejderha; “bu korkunç bir şey. Onunla karşılaşmayacağım, bu kesin! Onu görmek bile istemiyorum. Eminim iyi biri değildir. Ona gitmesini söylemelisin, lütfen. Söyle ona isterse bana mektup yazabilir, ama onunla görüşmem. Kimseyle görüşmeyeceğim.”

“Ejderha, beni dinle,” demiş çocuk yalvarırcasına, “böyle korkak ve inatçı olma. Onunla er ya da geç dövüşmek zorunda kalacaksın, bunu biliyorsun, çünkü o Aziz George ve sen de bir ejderhasın. Ve diğer insanları da düşünmelisin. En azından beni düşünmelisin.”

“Sevgili küçük dostum,” demiş ejderha ciddi bir şekilde, “şunu anla lütfen, ben dövüşmem ve kimseyle de dövüşmeyeceğim. Hayatım boyunca kimseyle kavga etmedim ve etmeye de başlamayacağım. Eski günlerde, cesur arkadaşlarımdan benim için kavga etmesine izin verirdim, bu yüzden de şu an yaşamamın keyfini çıkarabiliyorum.”

“Ama eğer savaşmazsan, kafanı uçuracak!” diye haykırmış çocuk, arkadaşının savaşı kaybedeceğini anlamanın acısıyla.

“Ah, hiç sanmam,” demiş ejderha tembel tembel. “Sen bir şeyler ayarlarsın. Sana her konuda güveniyorum, tam bir yöneticisin. Şimdi iyi bir arkadaş ol, aşağıya koş ve her şeyi hallet. Ben de her şeyi tamamen sana bırakıyorum.”

Çocuk büyük bir umutsuzlukla köy yoluna geri dönmüş. Savaş filan olmayacakmış ve büyük, görkemli, onurlu arkadaşı pek de kahramanca davranmamış, üstelik bunun hiçbir önemi yokmuş çünkü Aziz George onun kafasını bedeninden ne olursa olsun ayıracakmış.

“Sen bir şeyler ayarlarsınmış!” diye kendi kendine söylenmiş çocuk. Ejderha olan biteni anlamıyor, sanki bir çay ve oyun davetini geri çeviriyor gibi davranıyormuş.

O sokaklardan geçerken, köylüler de büyük dövüşün nasıl olacağı hakkında neşeyle konuşup evlerine dönüyorlarmış. Çocuk yönünü hana çevirmiş, Aziz George’un odasına gelene kadar pek çok oda geçmiş. Onu, yalnız başına oturmuş, dövüşü kazanma şansını düşünürken bulmuş.

“İçeri girebilir miyim, Aziz George?” demiş saygıyla kapıda durarak. “Sizinle şu ejderha meselesi hakkında konuşmak istiyorum, eğer çok yorgun değilseniz.”

“Evet, içeri gir oğlum,” demiş Aziz kibarca. Korkarım başka bir acı hikâye daha. Yoksa zalim biri aileni elinden mi aldı? Ya da sevgili kardeşini? Ya da ablanı? Eğer öyleyse o alçak bunun hesabını verecek!”

“Böyle bir şey olmadı,” demiş çocuk, “yalnızca basit bir yanlış anlaşılma var ve bunu düzeltmek istiyorum. Sorun şu ki bu ejderha iyi bir ejderha.”

“Kesinlikle,” demiş Aziz George, gülümseyerek, “gerçekten anlıyorum. İyi bir ejderha. İnan bana, en azından artık rakibimin kılcıma layık olduğunu bileceğim, tehlikeli cinsinin zayıf bir türü değil.”

“Ama o tehlikeli bir tür değil!” diye bağırmış çocuk çaresizce. “İnsanlar kafalarında sabit bir fikir olduğunda ne kadar da aptal olabiliyorlar! Size o iyi bir ejderha diyorum! O benim arkadaşım, bana eski çağlar hakkında duyduğum en güzel hikâyeleri anlatır. Ve anneme karşı çok naziktir, annem onun için her şeyi yapar. Ve babam da ondan hoşlanıyor, gerçi babam sanat ve şiirden pek anlamaz ve o bunlardan bahsederken her zaman uyuyakalır. Ama konu şu; onunla bir kez tanışan herkes, ondan çok hoşlanır. Çok eğlenceli ve güvenilirdir, bir çocuk kadar sade ve iyidir.”

“Otur ve sandalyeni yakınlaştır,” demiş Aziz George. “Arkadaşımı savunan biri hoşuma gider ve eminim ki bu ejderhanın söylediğin gibi iyi özellikleri vardır, özellikle de senin gibi iyi bir dostu varsa. Ama sorun bu de-

ğil. Bütün akşam sözlerle anlatılamayacak kadar büyük acılı ve kederli cinayet hikâyele-ri, hırsızlıklar ve kötü şeyler dinledim, belki hepsi çok ikna edici değildi, ama hepsinin ortak bir noktası vardı. Tarih bize şunu öğretir ki en aşağılık haydutlar bile zaman zaman evcil hislere sahiptir ve korkarım ki senin kültürlü arkadaşının, takdirini kazanan (ve hak eden) tüm olumlu özelliklerine rağmen hızla yok edilmesi gerekir.”

“Ah, bu adamların size anlattığı uydurma hikâyelerden bahsediyorsunuz,” demiş çocuk sabırsızca. “Bizim köylülerimiz dünyadaki en başarılı hikâye anlatıcılarıdır. Bu bilinen bir gerçek. Buralarda yabancısınız, yoksa bunu kesinlikle biliyor olurdunuz. Tek istedikleri bir dövüş. Onların hepsi korkunç, kavgaya susamış zavallılar -bu onlar için yalnızca içki ve et demek. Köpekler, boğalar, ejderhalar -izlenecek bir dövüş olduğu müddetçe ne olduğu önemli değildir. Şu anda bile, arka taraftaki ahırda zavallı masum bir satıcıyı tutuyorlar. Bugün onunla biraz eğleneceklerdi ama onu

sizin dövüşünüzden sonraki bir zamana sakladılar. Ve hiç kuşkusuz ki size ne büyük bir kahraman olduğunuzu söylüyorlardır ve nasıl da kolay kazanacağınızı ve adaletin gerçekleşeceğini ve bunun gibi şeyleri; ama size bir şey söyleyeyim mi? Daha şimdi yoldan geçiyordum ve ejderha üzerine dörde altı bahse giriyorlardı!”

“Dörde altı ejderhaya mı?” diye üzgünce mırıldanan Aziz George, çenesini elinin üzerine koyarak. “Bu korkunç bir dünya ve bazen tüm bu kötülüğün yalnızca ejderhaların içinde depolanmadığını düşünüyorum. Ama yine de bu kurnaz canavar seni sözcüsü olarak göndermiş, böylece senin onun hakkında söylediğin bu iyi işler, onun korkunç işlerini bir peilerin gibi örtecek. Evet, neden olmasın? Belki, tam da şu anda, zavallı bir prenses şu taraftaki kasvetli, pis mağarada hapsedilmiştir?”

Aziz George, konuşmaya başladığı anda, çocuğun ne kadar büyük bir üzüntüyle sarsıldığını görünce, bir an söyledikleri için pişman olmuş.

“Sizi temin ederim Aziz George,” demiş çocuk içtenlikle, “o mağarada böyle bir şey yok. Ejderha, gerçek bir centilmen, sizin böyle konuştuğunuzu duysa, bu dünya üzerinde ondan daha şaşırان ve üzölen başka biri olmazdı.”

“Evet, belki ben de biraz fazla zalimce davrandım,” demiş Aziz George. “Belki de onu yanlış değerlendirdim. Ama ne yapabiliriz ki? İşte ben ve ejderha, karşı karşıyayız, neredeyse yüz yüze, ikimizin de birbirimizin kanına susamış olması gerekiyor. Bundan başka bir çıkar yol düşünemiyorum. Sen ne öneriyorsun? Bir şeyler ayarlayabilir misin?”

“Ejderha da böyle söylemişti,” diye cevap vermiş çocuk, biraz kızmaya başlayarak. “Gerçekten de, ikiniz de her şeyi benim üzerime yıkıyorsunuz -sanırım sizi sessizce buradan gitmeye ikna edemem, öyle değil mi?”

“Korkarın bu imkânsız,” demiş Aziz. “Kurallara da aykırı üstelik. Sen de benim kadar iyi bilirsin.”

“O zaman, şunu dinleyin,” demiş çocuk. “Henüz çok erken, benimle birlikte yukarı çıkıp ejderhayı görmek ve onunla tanışıp konuşmak istemez misiniz? Fazla uzak sayılmaz. Benim arkadaşım olan herkes onun tarafından da memnuniyetle karşılanacaktır.”

“Şey, bu oldukça sıradışı bir şey,” demiş Aziz George yüksek sesle, “ama öte yandan, yapılacak en mantıklı şey gibi görünüyor. Arkadaşın için çok fazla şeye katlanıyorsun,” diye eklemiş birlikte kapıdan çıkarlarken. “Ama neşelen, sonuçta artık bir dövüş olmayacak.”

“Yine de, keşke olsa,” diye kısık bir sesle cevaplamış küçük dostu.

“Seni görmeye bir arkadaşımı getirdim, ejderha,” diye bağırılmış çocuk.

Ejderha hafif uykusundan uyanmış. “Ben de... eee... şeyler hakkında düşünüyordum... şeyler,” demiş, ilk anda ne söyleyeceğini bilemeden. “Sizi burada görmek ne büyük bir şeref, saygıdeğer beyefendi. Ne güzel bir hava var, değil mi?”

“Bu, Aziz George,” demiş çocuk kısaca. “Aziz George, izninizle sizi ejderhayla tanıştı-

rayım. Olan biten hakkında biraz konuştuk, ejderha. Hepimiz biraz mantıklı olup, iş anlaşması gibi bir anlaşmayla orta yolu bulmaya çalışalım. Çünkü artık hayat hakkındaki kişisel teorilerinizden, kırgınlıklardan, şüphelerden ve bunun gibi şeylerden sıkılmaya başladım. Ayrıca annemin yatmayıp evde beni beklediğini de belirtmek isterim.”

“Sizinle tanıştığuma çok memnun oldum Aziz George,” diye endişeyle söze başlamış ejderha, “çünkü siz, duyduğuma göre olağanüstü bir gezginsiniz ve ben her zaman evde kalmayı tercih ederim. Ama size pek çok antik eser ve kasabanın doğal güzelliklerini gösterebilirim, tabii eğer vaktiniz varsa...”

“Bence,” demiş Aziz George, dürüstçe, “bu genç arkadaşımızın tavsiyelerini alsak çok iyi olur ve birbirimizi anlamaya çalışıp, ciddi bir şekilde bu sorunumuzu çözmeliyiz. Sizce de, yapılacak en basit plan, dövüşmek, değil mi? Kurallara göre, en iyi olan kazansın. Aşağıda, köyde sizin üzerinize bahis oynuyorlar, ama benim umurumda değil!”

“Evet, ejderha, bu bizi bir sürü işten kurtaracaktır, haydi dövüşün!” demiş çocuk hevesle.

“Genç dostum, sen kapa çeneni,” demiş ejderha ciddiyetle. “İnanın bana Aziz George,” diye devam etmiş “bu dünyada sizden ve bu küçük dostumdan daha fazla memnun etmek isteyeceğim kimse yoktur. Ama tüm bunlar saçmalık, geleneklere bağlı kalmaya çalışırken kalın kafalı olmaktan başka bir şey değil. Dövüşmek için ortada kesinlikle bir sebep yok, başından beri de yoktu. Ve zaten dövüşmeyeceğim de. Bu konu böylece kapanmıştır!”

“Ya sizi buna zorlarsam?” demiş Aziz George öfkeyle.

“Bunu yapamazsınız,” demiş ejderha övünerek. “Ben de yalnızca mağarama gidip dışarı çıktığım delikten içeri girerim. Siz de dışarıya çıkıp sizinle dövüşmemi beklemekten sonunda fena halde sıkılıp vazgeçersiniz. Ve siz buradan uzaklaşır uzaklaşmaz, açık yüreklilikle söylüyorum, ben de yeniden geri gelirim, çünkü burayı gerçekten sevdim ve burada kalacağım!”

Aziz George etrafındaki araziye bir müddet baktı. “Ama burası dövüşmek için mükemmel bir yer,” dedi ejderhayı ikna etmeyi umarak. “Bu muhteşem tepe ve düzlükler tam bir arena... ve ben altın zırhımın içinde sizin mavi pullarınıza karşı... Bunun oluşturacağı manzarayı bir düşünsenize!”

“Şimdi de beni sanatsal duyarlılığımdan yakalamaya çalışıyorsunuz,” demiş ejderha. “Ama işe yaramayacak. Söylediğiniz gibi güzel bir manzara ortaya çıksa da,” diye eklemiş biraz tereddüt ederek.

“Bir şeyleri halletmeye başlıyoruz sanırım,” diye araya girmiş çocuk.

“Anlamalısın ejderha, bir dövüş olmak zorunda, çünkü yeniden o kirli eski deliğe girmek ve orada uzun zaman beklemek istemezsin.”

“Seni bir yerinden mızraklamalıyım,” demiş Aziz George. “Tabii canını çok acıtmayı istemiyorum. Seni mızraklayabileceğim pek çok yerin olmalı. Şurası, mesela, bacağının tam arkası. Canını çok da yakmazdı, tam şurası!”

“Gıdıklanıyorum, George,” demiş ejderha nazlanarak. “Hayır, o yer çok acımaz. Ama acımasa bile -ki eminim çok acırdı- beni gıdıklardı ve bu da her şeyi mahveder.”

“O zaman başka bir şey deneyelim,” demiş Aziz George sabırla. “Boynunun altı mesela... tüm o kalın deri yığınları -eğer seni oradan mızraklarsam, ne olduğunu anlamazsın bile.”

“Evet, ama doğru yere vuracağından emin olabilir misin?” diye sormuş ejderha endişeyle.

“Tabii ki,” demiş Aziz George, kendine güvenerek, “sen o işi bana bırak!”

“Tabii ki sana bırakacağım, o yüzden soruyorum zaten,” demiş ejderha oldukça hırçınlaşarak. “O anın vereceği heyecan ve panikle küçük bir hata yaparsan, inan bana benim kadar pişman olamazsın! Yine de, hayatta birilerine güvenmeliyiz, değil mi? Ve senin planın, aslında, oldukça iyiye benziyor.”

“Dinle, ejderha,” diye sözlerini kesmiş çocuk, tüm pazarlığı kendisi yapan arkadaşını biraz kıskanarak, “nereye vardığınızı tam ola-

rak anlayamıyorum! Bir dövüş olacak ve sen de görünüşe göre yenileceksin, bundan nasıl kurtulmayı planlıyorsun?”

“Aziz George,” demiş ejderha, “lütfen ona bu ölümcül savaşta kaybedersem, sonra ne olacağını söyleyin.”

“Şey, kurallara göre, sanırım sizi gururla köy meydanına sürüklemeliyim,” demiş Aziz George.

“Kesinlikle,” demiş ejderha. “Ve sonra...?”

“Sonra bağırışlar olur ve belki bir konuşma yapılır,” diye devam etmiş Aziz George. “Ve sizin artık değiştiğinizi, hatalarınızı görüp iyi biri haline geldiğinizi söylerim.”

“Evet, öyle olur herhalde,” demiş ejderha. “Peki daha sonra?”

“Daha sonra,” demiş Aziz George, “herhalde geleneksel şölen ziyafeti verilir.”

“Kesinlikle,” demiş ejderha; “işte o sırada ben de buraya geri dönerim,” diye devam etmiş çocuğa dönerek. “Burada gerçekten sıkılıyorum ve bu kimsenin umurunda da değil. İnsanların içine çıkacağım. Biraz sosyalleşece-

ğim. Ve siz de göreceksiniz ki insanlara kendimi sevdirmek için gerekli olan tüm özelliklere sahibim! İşte, artık her şey ayarlandığına göre, sizin için de bir sakıncası yoksa -ben biraz eski kafalı olabilirim- sizi geri çevirmek istemiyorum ama...”

“Unutma, sen de bu dövüşte üzerine düşeni yapmalısın, ejderha!” demiş Aziz George ayağa kalkıp gitmeye hazırlanırken; “şaha kalkmaktan, alev solumaktan ve bunun gibi şeylerden bahsediyorum, anladın mı?”

“Sanırım şaha kalkabilirim,” diye cevap vermiş ejderha; kendine güvenerek; “alev solumaya gelince, burnumdan alevler çıkarmak uzun zamandır yapmadığım bir şey, ama elimden geleni yaparım. İyi geceler!”

Tepeden inip neredeyse köye vardıklarında Aziz George birden durmuş, “Bir şey unuttuğumu biliyordum,” demiş. “Bir prenses olmalı! Korkudan titreyen, kayalara zincirlerle bağlanmış, kurtarılması gereken bir prenses. Evlat, bir prenses ayarlayabilir misin?”

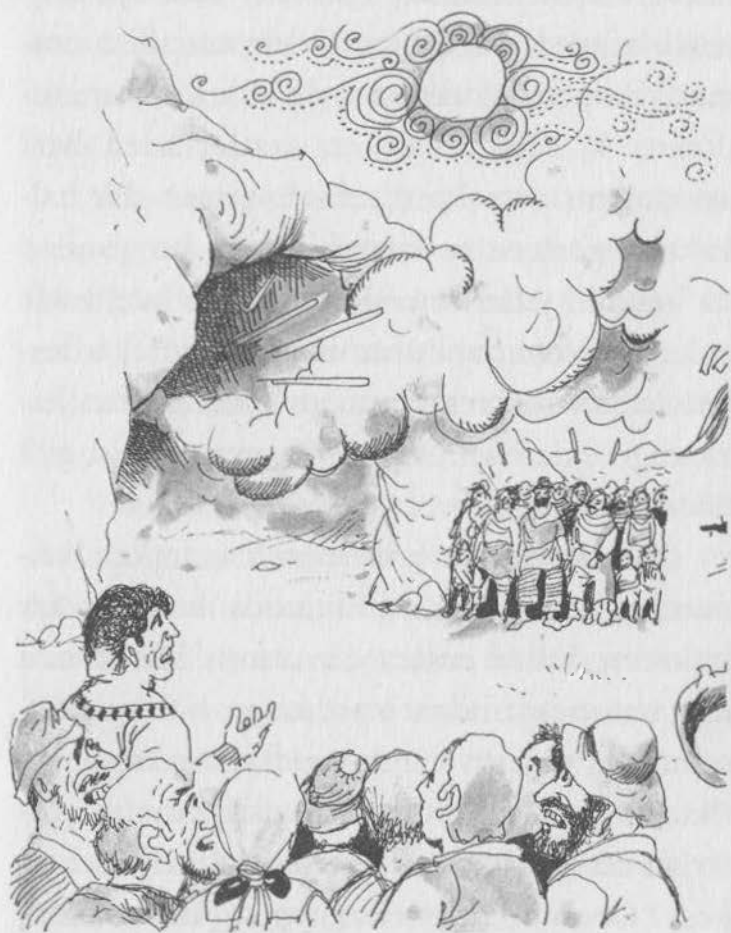
Çocuk ağzını kocaman açmış esnerken; “O kadar yorgunum ki,” demiş, “bir prenses ayarlayamam, hatta hiçbir şey ayarlayamam, özellikle de gecenin bu vaktinde! Annem evde beni bekliyor, artık bana bir şeyler ayarlama-mı söylemekten vazgeçin, en azından yarına kadar!”

Ertesi sabah insanlar tepeye erken saatlerde gelmeye başlamışlar. Özel kıyafetlerini giymişler, kollarında, şarap şişelerinin görüldüğü sepetlerini taşıyarak dövüşü izlemek için uygun bir yer seçmeye çalışmışlar. Bu o kadar da basit bir konu değilmiş aslında, çünkü ejderha da kazanabilirmiş ve bu olursa bahiste paralarını onun üzerine yatıranların bile bundan sonra onunla farklı bir ilişki içerisinde olması gerekirmiş. Acil durumlarda kaçmak gerekeceği göz önüne alınarak, tedbirli bir şekilde yerler seçilmiş ve ön sıralar arka taraftaki annelerinin tehdit ve uyarılarını dinlemeyen çocuklarla dolmuş.

Çocuk da önlerde, mağaranın karşısında korunaklı, güzel bir yer seçmiş. Kendini ger-

gin ve biraz da suçlu hissediyormuş. Ejderha-ya güvenilir miymiş? Fikrini değiştirip bütün planı saçma bulursa ya da her şeyin aceleyle planlandığını düşünüp, bir prova bile yapmadığından, çok gergin bir şekilde çıkarsa ne olurmuş? Çocuk mağaranın ağzına bakmış ama tek bir hayat belirtisi bile görememiş. Ya ejderha bir gece yarısı gezintisine çıkmışsa?

Yerin en yüksek bölümleri izleyicilerle dolmuş, ejderhanın sonunun geldiğini belirten tezahüratlar ve mendil sallamalar, çocuk göremese de, bir şeylerin olduğunu anlatıyormuş. Bir dakika sonra, kızıl nişanı bütün tepeyi kaplarken, Aziz George, mağaranın korkunç ağzına giden yolda at sürüyormuş. Uzun savaş atının üzerinde, güneşten parlayan altın zırhı ve dimdik duran mızrağıyla, küçük üç köşeli beyaz flamasıyla ve kızıl haçıyla çok yürekli ve güzel görünüyormuş. Dizginlerini çekip hareketsiz kalmış. İzleyici hattı, hatta en ön sırada durup birbirlerinin saçlarını çekip kavga eden çocuklar bile ellerinde olmadan yavaşça geriye çekilmişler.

“Şimdi, ejderha!” diye mırıldanmış çocuk sabırsızca, oturduğu yerde rahatsızca kıpırdanarak. Keşke kendisini bu kadar sıkıntıya sokmasına gerek olmadığını bilseymiş. İşin dramatik boyutu ejderhayı öyle çok heyecanlandırmış ki sabahın erken saatlerinden beri ayaktaymış ve rolünü ezberliyormuş. İlk halka açık gösterisine hazırlanırken, bir yandan da kendini yıllar öncesinde, henüz küçük bir ejderhacıkken annesinin mağarasında kardeşleriyle, sonunda her zaman ejderhaların kazandığı, ejderhacılık-azizcilik oynarkenki gibi hissediyormuş.

Önce küçük bir homurdanma, derken burundan soluma ve en sonunda korkunç bir kükreme sesini onlara duyurmuş bile. Sonra mağaranın ağzından bir duman bulutu yükselmiş ve sislerin içinden ejderha çıkagelmiş. Deniz mavisini pulları güneşte parlıyormuş, gösterişli bir şekilde öne doğru yürümüş ve herkes, “Oooooo!” diye bağırılmış. Pulları adeta ışıltıyormuş, uzun gösterişli kuyruğunu kırbaç gibi iki yana vuruyormuş. Pençeleriyle çi-

menleri koparıp havaya savurmuş ve dumanlı bir ateş, nihayet, süratle burun deliklerinden çıkmış. “Oh, çok iyi, ejderha!” diye bağırmış çocuk heyecanla. “Böyle şeyler yapabildiğini bilmiyordum,” diye kendi kendine düşünmüş.

Aziz George mızrağını aşağıya indirip başını eğmiş. Topuklarıyla atını iki yanından dürtmüş ve çimenlerin üzerinde yıldırım hızıyla ilerlemiş. Ejderha kükremiş ve bağırmış; öfkeyle dişlerini ve tırnaklarını çıkararak, alevler saçarak dönmüş.

“İskaladı!” diye haykırmış kalabalık. Bir dakikalığına mavi-yeşil pullar, sivri uçlu bir kuyrukla altın zırh birbirlerine karışmış, ama sonra müthiş atı, mızrağını hâlâ havada tutan Aziz George’u, neredeyse mağaranın ağzına kadar götürmüş.

Ejderha geri çekilip şiddetle bağırmış. Bu esnada Aziz George da atını mahmuzlayıp yönünü yeniden ona çevirmiş.

“İlk raundun sonu!” diye düşünmüş çocuk. “Çok iyi bir işi çıkarıyorlar, ama umarım

Aziz fazla heyecanlanmaz. Ejderhaya ise güvenebilirim, nasıl da iyi oynuyor!”

Aziz George nihayet atını sabit durmaya ikna edebilmiş, yüzünü silerken gözleri kalabalığın arasında çocuğu arıyormuş. Nihayet onunla göz göze geldiklerinde başını sallayarak gülümsemiş ve üç parmağını hızlıca yukarıya kaldırmış.

“Her şey planlandığı gibi gidiyor,” demiş çocuk kendi kendine. “3. raundun sonunda karşılaşma bitecek. Keşke biraz daha uzun sürseydi. Acaba şu yaşlı ejderha şimdi neyin peşinde?”

Ejderha bu esnada seyircilere doğru şaha kalkıyormuş. Kendi etrafında bir çember oluşturup hızla dönerek ve kanatlarını biraz havalandırarak kulaklarından kuyruğunun ucuna kadar bütün omurgasını hareket ettirmiş ve eğer bütün vücudunuz mavi pullarla kaplıysa, bu, oldukça görkemli bir görüntü oluştururmuş.

Aziz George atını mahmuzlayıp eğerine iyice yerleşmiş; mızrağını ileri doğrultarak, öne doğru atılmış.

“Zamanı geldi!” diye bağırmış izleyiciler. Ejderha, bir yerli gibi çılgınlık atıp dönmeyi keserek hantalca manevralarla bir yandan öbürüne atılmış. Bu garip hareketler atın dikkatini dağıtmış ve zavallı at yönünü şaşırılmış. Atını son sürat süren Aziz, tam ejderhaya nişan aldıkları sırada, ejderhanın atın kuyruğunu yakalayıp zalimce ısırmaya başladığını görünce, kendi canını zor kurtarmış. Üzengisini kaybeden Aziz’in öfkeli sözleri neyse ki kalabalık tarafından duyulmamış.

İkinci raund, izleyicilerde ejderhaya karşı gözle görülür bir sempati kazandırmış. İzleyiciler, iyi ve sportmence dövüşen bir savaşıyı tebrik etmekte gecikmemişler. Sağa sola salınırken ejderhanın kulağına pek çok destekleyici tezahürat gelmiş. O da kabarmış göğsü ve havadaki kuyruğuyla bu yeni popüleritesinin keyfini sürmeye başlamış.

Bu esnada yaya kalan Aziz, belindeki kuşağı sıkılamakla meşgulmüş. Çocuk sıranın sonuna gidip, mızrağını onun için tutmuş.

“Oldukça eğlenceli bir müsabaka oldu, Aziz George,” demiş. “Biraz daha uzatamaz mısınız?”

“Uzatmasam daha iyi olur sanırım,” diye cevap vermiş Aziz. “Senin o kıt akıllı arkadaşın fazla kibirlendi, şimdi onun için bağıryorlar; işe kendini öyle kaptırdı ki yaptığımız anlaşmayı, rolünü ve yenilmesi gerektiğini unutacak. Bu raundda işini bitireceğim.”

Eyere çıkıp çocuktan mızrağını almış. “Sakin korkma,” demiş kibarca. “Hangi noktaya vuracağımı kesinlikle biliyorum. Ve o da bana yardımcı olacak, bu işten sıyrılmamızın tek yolunun bu olduğunu biliyor.”

Aziz George mızrağının boyunu kısaltmış, dipçiğini kolunun altına almış; daha önce yaptığı gibi atını dört nala koşmak yerine, ejderhaya doğru tırıs gitmiş, ejderha da yere çömelip kuyruğunu bir kırbaç gibi havaya kaldırıp gürültüyle yere vurmaya başlamış. Aziz, ona yaklaştıkça gözlerini mızraktan ayırmadan dönmeye başlamış. Ejderha da aynı taktikleri uyguluyor, aynı dairede dönüyor ve başıyla

yapmacık hareketler yapıyormuş. Böylece kalabalık nefeslerini tutmuşken, ikisi yeniden karşılaşmış.

Raund birkaç dakika içinde biterken, her şey o kadar hızlı gelişmiş ki, çocuğun tek görebildiği; Aziz'in hızlı bir kol hareketi, bir vızıltı, pençeler, kuyruk ve havada uçuşan çimenler olmuş. Havadaki toz duman dinince izleyiciler sevinç çığlıkları içinde koşarlarken, çocuk, ejderhanın yattığı yere doğru koşmuş. Ejderha toprağa mızrakla iğnelenmiş gibi görünüyormuş, bu esnada Aziz George da atından inip, ejderhanın iki yana ayrılmış bacaklarının yanında durmuş.

Çocuk nefes nefese, yaşlı dostu ejderhaya gerçekten bir şey olmadığını umarak koşarken her şey çok gerçekçi görünüyormuş. İyice yaklaştığı sırada ejderha kocaman göz kapaklarından birini açıp, ciddi bir şekilde göz kırpmış ve tekrar gözlerini kapatmış, kafası yere düşmüş. Ama Aziz, mızrağın üzerine yeniden vurmuş, hiç de onu gıdıklıyor gibi görünmüyormuş.

“Kafasını koparmayacak mısınız efendim?” diye bağırmış kalabalıktan biri. Aziz, ejderhanın arkasını çevirmiş ve “Bugün değil,” demiş nazikçe. “Bu her zaman yapılabilir, aceleye gerek yok. Bence artık hepimiz kasabaya geri dönelim ve bir şeyler yiyelim. Ben şimdi ona iyi bir nutuk çekeceğim. Siz de onun artık tamamen farklı bir ejderha olduğunu göreceksiniz.”

Bu sihirli yemek yeme kelimesi geçtiği anda kalabalık birden suskunlaşıp geri dönmek için bir işaret beklemiş. Artık konuşma, bağırma ve bahis oynama zamanı bitmiş, hareket zamanı gelmiş. Aziz George, mızrağını iki eliyle çekerek ejderhayı serbest bırakmış. Ejderha gözlerini açar açmaz, kuyruğunu, kulaklarını, pençelerini ve diğer organlarını hâlâ orada duruyorlar mı diye kontrol etmiş. Aziz, onun üzerine çıkıp tören yürüyüşünün yönünü göstermiş. Ejderha da izleyiciler arkasından merakla ve saygıyla bakarken, yanında çocukla sakince onu takip etmiş.

Aşağı inip önceden hazırlanmış şölen yiyeceklerini yemişler. Aziz George onları korkunç bir beladan, kendini de bir sıkıntıdan kurtardığını anlatan bir konuşma yapmış. Artık şikâyet edip yakınacakları bir şey kalmamış. Ve dövüslere bu kadar düşkün olmamalarını söylemiş, çünkü bir daha ki sefere kendileri dövüşmek zorunda kalabilirlermiş ki bu izlemekle aynı şey değilmiş. Ve mağarada canını sıkan bir şeyi halletmek zorunda olduğunu söylemiş. Onlara ejderhanın tüm bu olaylar hakkında düşündüğünü anlatmış, davranışlarına çeki düzen vereceğini, artık onlara korku salmayacağını ve hatta ona karşı iyi olurlarsa buraya yerleşebileceğini söylemiş. Onunla arkadaş olmalı ve kendini beğenmişlik yapmamalıymış. Ve onlara, iftira atmak, olmayan hikâyeler uydurmak ve onları yalanlarla süsleyip, diğer insanları buna inandırmanın günahlarını anlatmış. Pek çok kişi tövbeler edip, pişmanlıklarını yüksek sesle dile getirirken, Aziz, konuşmasını bitirip yerine oturmuş. Bu esnada ejderha çocuğun kulağı-

na, “Bana kalsaydı hiçbir şeyi bu kadar iyi planlayamazdım,” demiş. Ve sonra herkes şö-
lende eğlenmeye devam etmiş.

Şölenler ve kutlamalar, yiyecek ve içecek-
lerden dolayı, her zaman için güzel şeylerdir,
ama bir şenliğin asıl güzel yanı, sıkıntılı bir
şey bittiğinde, artık endişelenecek bir şey kal-
madığında yapılmasıdır.

Aziz George, bir dövüş yapıldığı ve kimse-
yi öldürmek zorunda kalmadığı için mutlu-
muş, çünkü genelde öldürmek zorunda ka-
lırmış. Ejderha da mutluymuş, çünkü bir kav-
ga olmuş ama hiç kimse yaralanmamış ve faz-
la bir şey yapmak zorunda kalmamış, üstelik
kendini insanlara tanıtmaya fırsatı bulmuş ve ol-
dukça popüler olmuş. Çocuk da mutluymuş,
çünkü bir kavga olmuş ama buna rağmen iki
arkadaşı da iyiymiş. Ve diğer herkes de mut-
luymuş -şey, onlar mutlu olmak için bir se-
bep aramıyorlarmış zaten. Ejderha, herkesin
önünde, kendini ispatlayacak, duruma uygun
ve şiirsel bir şeyler söylemek için çok çaba
sarf etmiş. Aziz’le çocuk ona bakarlar, as-

linda tüm başarının ve başrolün ejderhanın olduğu bir oyunda yan rollerde oynadıklarını hissetmişler. Ama sonuçta hepsi bir şey kazanmış; güzel bir dostluk. Ve ejderha da her on dakikada bir çocuğa dönerek: “Daha sonra beni gelip göreceksin, değil mi?” diye soruyormuş. Çocuk gülümseyerek başını sallamış, her ne kadar annesine bir daha eve geç gelmeyeceğine söz vermiş olsa da.

Sonunda şölen bitmiş, davetliler birbirlerini evlerine davet ederek, iyi geceler dileyip ayrılmışlar. Son konuklar da ayrılırken, ejderha bir sokağa girmiş, ardından da çocuk. Alnını ve kaşlarını temizleyerek yere çökmüş ve yıldızlara bakarak “Çok güzel bir gece!” diye mırıldanmaya başlamış ve birden durmuş. “Yıldızlar çok güzel ve burası küçük güzel bir yer. Sanırım burada kalmalıyım. Kendimi hiçbir tepeye çıkabilecekmiş gibi hissetmiyorum. Bu gece, gelip beni göreceğini söylemiştin, buna söz vermiştin. Önce beni evime götür. Sorumluluk kabul etmiyorum. Sorumluluk tamamen sana ait!” demiş ve çenesini

göğsüne doğru sarkıtarak uyuklamaya başlamış.

“Ejderha, uyan hadi,” diye bağırmış çocuk acıklı bir sesle: “Annemin evde beni beklediğini biliyorsun ve çok yorgunum, böyle bir söz verdim ama bunun bu anlama geleceğini bilmiyordum. Bilsem asla söz vermezdim!” demiş çocuk; uyuyan ejderhanın yanında yere oturup ağlamaya başlamış.

Birden arkalarındaki kapı yolu ışıkla aydınlatarak açılmış ve içeriden Aziz George çıkmış. İki dostunu yerde otururken -kocaman hareketsiz gövdesiyle ejderhayı ve gözyaşlarına boğulmuş çocuğu- görmüş.

“Ne oldu evlat?” diye sormuş, çocuğun yanına oturarak.

“Her şey bu tembel domuzun yüzünden!” diye hıçkırarak ağlamaya başlamış çocuk. “Önce bana, onu evine gelip göreceğime söz verdirtti, şimdi de sözümü tutmamı istiyor ve uyuyor! Gidip bir samanlıkta uyuyabilir. Çünkü çok yorgunum ve annem beni...” ve sözlerini bitiremeden yeniden ağlamaya başlamış.

“Üzülme,” demiş Aziz, “ben de senin yanında olacağım ve bu ejderhayı bu gece evine götüreceğiz. Hadi, uyan bakalım!” diye bağıarak ejderhayı omzundan sarsmış.

Ejderha gözlerini yavaşça aralamış. “Ne gece ama değil mi, George,” diye mırıldanmış. “Ne ge...”

“Ejderha, beni dinle,” demiş Aziz kendinden emin bir tavırla. “Bu küçük dostumuz seni eve götürmek için bekliyor ve birkaç saat içinde evinde uyuyor olması gerektiğini biliyorsun. Bencil bir domuzdan başka herkes, onu saatler önce uyumaya gönderirdi!”

“O zaman uyumaya gitmeli!” diye bağırmış ejderha. “Zavallı küçük dostum, bu saatte uyanık olması çok zor olmalı. Buna neden olduğumuz için bize yazıklar olsun! Ama Aziz George, daha fazla tartışmakla zaman kaybetmeme izin verme. Kalkmam için yardım eder misin evlat -teşekkür ederim. George, tek istediğim, tepeye doğru omuz omuza çıkabileceğim iki dost.”

Böylece tepeye omuz omuza çıkmışlar, Aziz, ejderha ve çocuk. Onlar tırmanırken kasabanın ışıkları gözden kaybolmaya başlamış ama gökyüzünde yollarını aydınlatan ay ve yıldızlar varmış. Ve son köşeyi de dönüp tamamen gözden uzaklaştıklarında, eski bir şarkının nakaratı gecenin koyu karanlığında yankılanmış. Hangisinin şarkı söylediğini tam olarak bilmiyorum ama bence şarkıyı söyleyen ejderhaymış!”

“İşte sizin kapınıza geldik,” dedi adam birdenbire. “Köşeyi dönünce evde olacaksınız.”

Bu gerçekten bizim kapımız olabilir miydi? Evet, alt tarafındaki, üzerinde sallanırken ayaklarımızla yaptığımız tanıdık izlerle, kapımız işte oradaydı.

“Bir dakika bekleyin!” diye bağırdı Charlotte. “Sormak istediğim bir sürü şey var. Ejderha gerçekten de oraya yerleşmiş mi? Peki ya...”

“Bu günlük bu kadar yeter,” dedi adam kibar ama kesin bir dille. “Hadi şimdi gidin. İyi geceler!”

Eve giden patikaya girdiğimizde, “Acaba anlattıkları gerçek miydi?” diye sordu Charlotte. “Bazı kısımları çok saçmaydı!”

“Belki onlara rağmen doğrudur,” dedim kendim de fazla inanmasam da.

Charlotte gecenin karanlığında bir tavşan gibi fırladı, bense o soğuk havada, arkamda yatan sessiz beyaz dünyaya, onu birazdan ateşe, rahat minderlere ve kahkahaların gürültüsüne değişecek olsam da, son kez dönüp bakmak için bir dakikalığına durdum. O gün koronun prova yapma günüydü ve geç kalmış bir üyesi eski bir Noel ilahisi söyleyerek aceleyle yoldan geçiyordu:

“Sonra Aziz George yapması gerekeni yaptı,
Ejderhayı yenerken, korkusuz ve katıydı.
Mızrağını ejderhaya saplarkenki hali,
Bizim Noel sabahı uyanmamız gibiydi!”

Şarkıcı uzaklaşırken Noel ilahisi de gitgide duyulmaz oldu. Ama ben, elim kapının kolunda kaldım. Bu şarkının ejderhanın tepeye çıkarken söylediği şarkı olup olmadığını merak ediyordum.